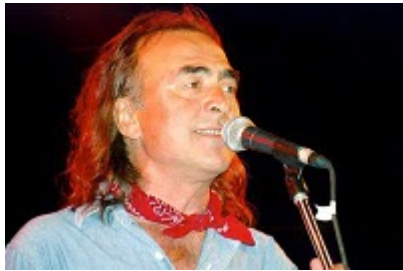


Η «οικοτεχνία» του Νίκου Παπάζογλου



Γράφει ο Δημήτρης Φεργάδης

Με το φευγιό του μεγάλου ταπεινού, ξεχωριστού και ανήσυχου, αυτόνομου μαζί και επαναστατικού στη μουσική και στη στάση ζωής Νίκου Παπάζογλου (20.3.1948/17.4.2011) θυμήθηκα ένα περιστατικό από αυτά που πραγματικά χαρακτηρίζουν την φιλοσοφία και παρουσία ενός ξεχωριστού ανθρώπου στο κοινωνικό και στο επαγγελματικό αλισβερίσι.

Φίλος παλιός, καλός, υψηλόβαθμο διευθυντικό στέλεχος μεγάλης δισκογραφικής εταιρείας, σε ανύποπτο χρόνο μου είχε διηγηθεί ότι: Όταν περί το 1989 επισκέφθηκε για επαγγελματικούς λόγους την Θεσσαλονίκη επεδίωξε να συναντήσει το Νίκο και να του προτείνει να «αλλάξει» εταιρεία (έληγε το συμβόλαιό του με την παλιά του εταιρεία) και να συνεργασθούν με πολύ συμφέροντες όρους.

Ο Νίκος Παπάζογλου αφού διακριτικά αρνήθηκε (από άποψη) να γίνει η συνάντηση στο επώνυμο ξενοδοχείο που διέμενε το στέλεχος, συμφώνησε «να πιουν τον καφέ» και να συζητήσουν στο studio του, «Αγροτικόν» με το όνομα, στην Τούμπα. Και εκεί, μετά από μια αφοπλιστική στο ήθος της και ντρέτα κουβέντα αρνήθηκε επίσης, την συνεργασία, λέγοντας, όπως θυμόταν ο φίλος μου, περίπου τα εξής: Το «μαγαζί» που έχω στήσει και δουλεύω, όπως βλέπετε, λέγεται «Αγροτικόν». Εδώ εγώ έχω στήσει μια οικοτεχνία «και φτιάχνω πράγματα χειροποίητα». Ακόμα, εδώ, εγώ ζω και επιβιώνω φίνα. Γιατί να μπλέξω με «την βιομηχανία». Δες, τα περισσότερα εδώ έχουν γίνει με τα χέρια μου. (με λίγα απλά αλλά συμβολικά λόγια είχε ξετυλίξει ένα «κουβάρι θέσεων ζωής».

Η άρνηση του Νίκου δεν ήταν ο φόβος της αλλαγής και του «άλλου» μου εξήγησε ο φίλος μου. Ήταν απλά η εμμονή του να μην αποχωριστεί την ελευθερία, «τη γη». Ήταν η ευγενική μαγκιά του ανθρώπου που η

αυτονομία και η ανεξαρτησία του στην τέχνη και στην ζωή, μετράει πολύ περισσότερο από το χρήμα, την πλαστική δόξα και τους πλαστικούς δίσκους που μοσχοπουλούσαν οι δισκογραφικές, τότε, εταιρείες.

Ο Νίκος Παπάζογλου τότε κι πάντα «σκάλιζε» στην μουσική του «οικοτεχνία» μουσικές μινιατούρες και κοχύλια και ρίζες. Όλα με την ζεστασιά και το μεράκι του μάστορα. Όλα με την αγάπη του στο χειροποίητο. Πώς να δεχθεί, λοιπόν, αυτός από τον χωματόδρομο του «Αγροτικόν» να πηδήξει στην μεταλλική καμινάδα της βιομηχανίας; Αυτά μου είχε πει ο φίλος μου για το Νίκο Παπάζογλου και τα καταθέτω στη μνήμη του. Ευδούς, Ρασούλης, Παπάζογλου. «Περίεργοι» και οι τρεις τους, δεν νομίζετε; Άντε, να δούμε...

Αναρτήθηκε από ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ στις [7:27 μ.μ.](#) 

Ετικέτες [ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ](#), [ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ](#)